

godkendt Anstalt til at overtage Tilsynet med de blinde i Almindelighed, selv om de ikke just var anbragte i privat Pleje, saaledes som Fattiglovens § 61 nævner. Der førtes først Forhandling derom med de to Anstalter, som optager mandlige og kvindelige blinde, og som ikke er Statsanstalter, men de mente ikke at kunne tage saadant Tilsyn paa sig. Derefter førtes der hele sidste Aar og et Stykke ind i indeværende Aar Forhandlinger med det kgl. Blindeinstitut, om det vilde overtage et saadant Tilsyn. Hvis et saadant Tilsyn var blevet overtaget, mente Indenrigsministeriet, at man kunde fortolke § 61 saaledes, at Hovedvægten blev lagt paa Tilsynet, og at det andet Led i Betingelserne „anbragt i Pleje hos private“ betragtedes som mere underordnet, og jeg tror ogsaa, det efter Paragraffens Affattelse havde været tilladeligt at fortolke den saaledes. Men ogsaa Blindeinstituttet, der i lang Tid havde stillet sig velvilligt overfor Tanken, endte med at afvise den. Blindeinstituttet havde en Tid Tilbøjelighed til at gaa ind paa Tanken, men viste gennem Skildringer til Kultusministeriet, under hvilket Instituttet jo sorterer, at det i saa Fald maatte have en embedsmæssig Udvidelse, og at store Bekostninger maatte blive nødvendige. Man blev da efterhaanden i Indenrigsministeriet noget tvivlraadig overfor, om denne Vej, naar den vilde medføre en Udvidelse af Embeds-etaten og store Bekostninger, var den rette at slaa ind paa. Og samtidig skete der i de blindes Kreds en Ændring til Ugunst for denne Vej. Tidligere havde man ogsaa der med nogen Sympati set paa den. Men ogsaa de blinde mente efterhaanden, at dette Middel til at forbedre deres forsørgelsesretlige Stilling ikke vilde være saa heldigt. At skabe en saadan stor ny Institution vilde maaske binde hele Ordningen langvarigt hertil og maaske, mente de, lægge Hindringer i Vejen for fremtidige Forbedringer. Endelig kom saa nogen Tid efter, at jeg havde overtaget Indenrigsministeriet, den endelig afgørende Meddelelse fra Kultusministeriet om, at Blindeinstituttet havde trukket sig tilbage. Dermed var Forsøgene, der havde været nogle Aar, paa at løse Spørgsmaalet uden nogen Ændring af Fattiglovens § 61 borte, og de maatte betragtes som endeligt opgivne.

Hvis man da vil erkende det berettigede i de blindes Ønske om at faa deres forsørgelsesretlige Stilling ændret, og hvis man vil erkende, at der nu i flere Aar var

skabt store Forventninger hos de blinde om, at en saadan Foranstaltning var nær forestaaende, var der ikke anden Vej at gaa end at optage Spørgsmaalet om en Ændring af Fattiglovens § 61 til Overvejelse. Det er efter, at denne Overvejelse er endt, at Lovforslaget nu fremsættes for dette høje Ting. Dets Hensigt er at berøve al den Understøttelse, som ydes af det offentlige til blinde, Fattighjælps Karakter og Virkning, for de voksne blindes Vedkommende dog betinget af, at de opfylder Alderdomsunderstøttelseslovens almindelige Værdighedsbetingelser. Vedtages dette Lovforslag, vil altsaa for Fremtiden al den Understøttelse, som det offentlige maatte beslutte at yde til blinde, være ydet som offentlig Hjælp uden Fattighjælps Karakter. Det er samtidig foreslaaet, at Kommunalbestyrelserne faar Ret til at eftergive den Fattighjælp, der tidligere er ydet til blinde, forinden den almindelige Frist af 1 Aar, saaledes at Kommunalbestyrelserne, om de vil, idet Loven træder i Kraft, og fremtidig Hjælp ikke faar Fattighjælps Karakter, ogsaa kan berøve den tidligere Hjælp Fattighjælps Karakter, saa at de blinde paa een Gang kan indtræde i fuld Nydelse af deres borgerlige Rettigheder. Det er dette Lovforslag, jeg skal have den Ære at anbefale for det høje Ting.

Idet Fattiglovens § 61 saaledes paa Foranledning af Henstillinger fra blinde blev optaget til Drøftelse, maatte naturligt melde sig det Spørgsmaal, om man uden at skabe Vanskeligheder for denne Forbedring af de blindes Kaar, som de ved deres egen Virksomhed havde skabt sig Forventning om at opnaa, kunde foretage andre Ændringer i § 61. Den Begunstigelse, der for Tiden efter § 61 ydes de blinde, nemlig at offentlig Anstaltsbehandling og Tilsyn af en offentlig Anstalt ikke betragtes som Fattighjælp, gælder jo ogsaa andre, nemlig døvstumme, Idioter, sindssyge, Epileptikere, vanføre, lemlæstede, tuberkuløse, skrofuløse og Lupuspatienter. Spørgsmaalet var da, om det var muligt uden at skabe Vanskeligheder for Forbedringen af de blindes Kaar at ligestille andre af disse uheldige med de blinde. Jeg tror imidlertid, at det neppe vil være rigtigt, saaledes som denne Sag har udviklet sig, ved denne Lejlighed at gaa udenfor de blindes Kreds. Blindhed er jo af alle de Sygdomme og Ulykker, der er Tale om her, af en særegen Karakter. Neppe nogen af de andre kan ganske sidestilles med den. Det er jo ikke Hensigten ved at forbedre de blindes for-